

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαν δραχμὰς 75. Ἐξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Ἰουνίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 30

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλასιν» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου].

—Συνεχία ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Προαισθανόταν ἄραγε ὁ μικρὸς Τζάκ πῶς τὸ χεράκι αὐτοῦ θὰ τοῦ γινόταν τόσο ἀγαπητὸ καὶ πῶς, ἀργότερα, ὅ,τι καλὸ θάχε στὴ ζωὴ του, ἀπ' αὐτὸ τὸ χεράκι θὰ τοῦ ἐρχόταν;..

Τριγύριζαν ἀνάμεσα στοὺς πάγκους.

—Τί ὠραῖο ζευγαράκι πού κάνουν! ἔλεγε ἡ γυναίκα τοῦ δασοφύλακα, καθὼς τὰδλεπε νὰ περνοῦν.

Κι' ἄθελα, θυμούμενη τὸ «μυστικὸ» τῆς Σεσίλης, συλλογιζόταν:

«Τὸ καϊμένο!..»

Ἀφοῦ τελείωσε ὁ γύρος, ὁ Τζάκ ἄφησε τὴ μικρούλα καὶ ξανακάθησε κοντὰ στὴ μητέρα του· μὰ ἡ γοητεία τοῦ ἐξακολουθοῦσε ἐνόμιζε πῶς κρατεῖ ἀκόμα τὸ τρυφερὸ ἐκεῖνο χεράκι μέσ' στὸ δικό του σὰν ἓνα μικρό, ζεστὸ πουλί.

Τὴν ὥρα πού ἐβγαίναν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά, ἡ κυρία Ριβάλ πλησίασε τὴν Ἰδα καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τῆς δώσῃ τὸν Τζάκ, νὰ φάῃ τὸ μεσημέρι στὸ σπίτι τους καὶ νὰ μείνῃ ὅλο τὰπόγεμα, γιὰ νὰ παίξῃ μὲ τὴ μικρή του συντροφίσσα. Ἡ μητέρα κοκκίνησε ἀπὸ εὐχαρίστηση, ξανάδεσε τὴν γραβάτα τοῦ ἀγοριοῦ τῆς, ἔσιαξε τὰ ὠραῖα τοῦ μαλλιά, τὸ φίλησε καὶ τοῦπε:

—Φρόνιμα!

Καὶ τὰ δύο παιδιά, χεροπιασμένα πάλι ὅπως πρωτότερα, ξεκίνησαν μπροστὰ ἀπ' τὴν γιαιγιά, πού μὲ δυσκολία τὰκολουθοῦσε.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅταν ὁ Τζάκ ἔλειπε ἀπ' τὸ σπίτι καὶ πρωτοῦσε κανέναν «πού εἶναι;», δὲν τοῦ ἀπαντοῦσαν πιά «θὰ εἶναι στὸ δάσος», ἀλλὰ μὲ βεβαιότητα «εἶναι στοῦ κ. Ριβάλ».

Ὁ γιατρὸς κατοικοῦσε ἀπὸ τὰλλο μέρος τοῦ χωριοῦ, ἓνα σπιτά-

κι μονόπατο, ἀρκετὰ ὅμοιο μὲ τὰ χωριάτικα, πού δὲν τὸ ξεχώριζε ἀπ' τὰ γειτονικά του, παρὰ μιὰ χάλκινη πλακίτσα μ' ἓνα κουμπί, δίπλα στὴν πόρτα, καὶ μὲ τὴν ἐπιγραφή: «Κώδων νυκτός».

Φαινόταν παλιὸ μὲ τοὺς μαυρισμένους τοῦ τοίχους καὶ τὰ ξεδαμμένα του παντζούρια. Ἀλλὰ μερικὰ στολίδια, νεότερα, μισοτελειωμένα, μαρτυροῦσαν πὺς κάποτε θέλησαν νὰ τὸ ἐπιδιορθώσουν, νὰ τὸ ἀνακαινίσουν, ἀλλὰ κάποιο ξαφνικὸ τοὺς ἔκαμε νὰ τὰφήσουν ὅλα στὴ μέση. Παραδείγματος χάρι, πάνω ἀπ' τὴν ξώπορτα, μιὰ μαρκίτσα ἀπὸ τσίγκο περίμενε νὰ τὴ σκεπάσουν μὲ τζάμια. Καὶ στὸ δεξιὸ τῆς μικρῆς δεν-

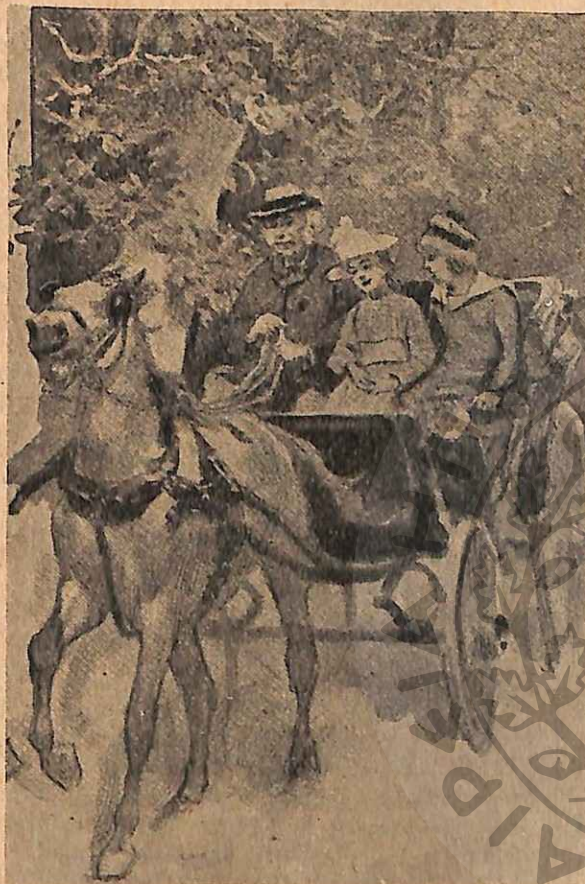
τροφυτεμένης αὐλῆς, ἓνα περίπτερο πού εἶχαν ἀρχίσει νὰ φτιάχνουν, ἔμενε ἀτέλειωτο, μὲ τὴν πόρτα καὶ τὰ παράθυρά του σὰν ἀπλὲς τετράγωνες τρύπες. Τὸ «δυστύχημα» εἶχε βρεῖ τοὺς Ριβάλ ἀκριβῶς ἀπάνω σ' αὐτὲς τὲς ἐπισκευές, πού στὴ λύπη τους τὲς θεώρησαν πιά περιττές καὶ τὲς παράτησαν.

Εἶχαν περάσει ὀχτὼ χρόνια ἀπὸ τότε. Κι' ὁ κῆπος ἀκόμα, πίσω ἀπ' τὸ σπίτι, ἦταν ἀφιμένος στὴν τύχῃ του. Τὰ χορτάρια ἐπνίγαν τοὺς δρομάκους καὶ μεγάλα φύλλα παράσιτων σκέπαζαν τὴ δεξαμενὴ πού τὸ σιντριβάνι τῆς δὲ λειτουργοῦσε πιά.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ-μέσα ἔμοιαζαν μὲ τὰ πράγματα. Ἀπὸ τὴν κυρία Ριβάλ πού δὲν εἶχε βγάλει ἀκόμα τὰ δολομαυρά τοῦ μεγάλου τῆς πένθους, ὡς τὴ Σεσίλη πού τὸ προσωπάκι τῆς εἶχε μιὰ σοβαρή, μελαγχολικὴ πάντα ἔκφραση, κι' ὡς τὴ γριὰ ὑπηρέτρια πού δούλευε κείνο τὸ σπίτι τριάντα ὀλάκερα χρόνια, ὅλοι ζοῦσαν κάτω ἀπ' τὴν ἴδια πίεση, μὲ τὴν ἴδια βουδὴ θλίψῃ στὴν ψυχή.

Μόνον ὁ γιατρὸς Ριβάλ ἔκαν' ἐξαίρεση· πρῶτο γιὰ αὐτὸς γύριζε ὅλημέρα ἔξω, στὸν καθαρὸ ἀέρα, μακριὰ ἀπ' τὸ θλιβερὸ ἐκεῖνο σπίτι· καὶ δεύτερο γιὰ τὸν βοηθὸς δ' ἀπὸ φυσικὸ φαῖδρος χαρακτήρας του. Κι' ἐνῶ γιὰ τὴν κυρία Ριβάλ ἡ μικρὴ Σεσίλη δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ τῆς θυμίζει τὸ δυστύχημα, ὁ γιατρὸς γινόταν μαζὶ τῆς ἀκόμα πρὸ φαῖδρος καὶ συχνὰ χόρευε στὰ γόνατά του τὴν «ἐγγονούλα», καὶ τῆς ἔλεγε τραγούδια κι' ἱστορίες, καὶ τὴν ἔκανε γελώντας νὰ γελά. Σὲ τέτοιες ὥρες εὐθυμίας, ἡ γυναίκα του, περαστικὴ, τοῦρριχνε καμμιά ματιά, γεμάτη μομφή, σὰ νὰ τοῦλεγε: «Τόσο ξεχνᾷς ἐσὺ!» Κι' ἡ ματιά αὐτὴ ἔκανε καὶ τὸν Ριβάλ νὰ ξαναθυμᾶται, νὰ συνέρχεται καὶ νὰ σιωπᾶ, χαϊδεύοντας μελαγχολικὰ τὰ μαλλιά τῆς μικρούλας...

Τὰ παιδικὰ χρόνια τῆς Σεσίλης

«Ἡ μεγάλη χαρὰ τοῦ γιατροῦ ἦταν νὰ παίρνῃ μαζί του τὰ παιδιά...» (Σελ. 238, στ. γ')

περνούσαν έτσι στο θλιβερό εκείνο σπίτι. Σπάνια έβγαινε έξω ζούσε όλο στον κήπο ή σε μία μεγάλη κάμαρα γεμάτη κουτιά, βάζα, θήκες, βότανα, ρίζες, που την έλεγαν «φαρμακείο». Από την κάμαρα αυτή, μία πόρτα, κλειστή πάντα, οδηγούσε στην κάμαρα της πολύκλαυτης πεθαμένης, μία κάμαρα γεμάτη από θυμητικά της, παιχνίδια, βιβλία, φορέματα, αραιασμένα στα τραπέζια, κρεμασμένα στους τοίχους, φυλαγμένα στις ντουλάπες, έτσι όπως τάχα αφήσει. Μόνο ή γριά μητέρα έμπαινε κάπου-κάπου κει-μέσα και ξεσκόνιζε με ευλάβεια ή συγκύριζε το μουσείο αυτό των παλιών, των κιτρινωμένων θυμητικών.

Η Σελίλη σταματούσε συχνά συλλογισμένη μπροστά στην κλειστή εκείνη πόρτα. Άλλωστε συλλογίζόταν πολύ, γιατί δεν είχε και τί άλλο να κάνει. Δεν την έστελναν, δεν την είχαν στείλει ποτέ σε σχολείο. Το σωματάκι της ήταν πάντα κουρασμένο από την άργια, την άκησια. Δεν είχε συντροφιά για να παίξει. Δεν έτρεχε, δεν ξεφώνιζε, δεν χαλούσε τον κόσμο όλη-μέρα σαν άλλα παιδιά.

— Πρέπει να διασκεδάξω, έλεγε ο Ριθάλ στη γυναίκα. Ο μικρός Νταρζαντόν είναι πολύ καλό παιδάκι· σχεδόν στην ηλικία της· αυτός βέβαια δε θα της έλεγε τίποτα...

Στην αρχή, ή γριά που δεν έμπιστευόταν κανένα, αντιστάθηκε. Ο γιατρός όμως επέμεινε, την έπεισε πως κανέναν φόβο δεν όπηρχε κι' έτσι ο Τζάκ έγινε σύντροφος της Σελίλης.

Ήταν μία καινούργια ζωή γι' αυτόν. Πρώτα πήγαινε σπάνια, έπειτα πιο συχνά, έπειτα καθημέρα. Η κυρία Ριθάλ αγάπησε γρήγορα το χαριτωμένο, το τρυφερό, το ευαίσθητο εκείνο παιδί, που τόσο το παραμελούσαν οι δικοί του. Γιατί πάντα του έλειπαν κουμπιά από τη μπλούζα του κι' ήταν ελεύθερο όλος τις ώρες της ημέρας, χωρίς μάθημα, χωρίς μελέτη, χωρίς εργασία οποιαδήποτε.

— Μα δεν πηγαίνεις σχολείο, μικρέ μου Τζάκ;

— Όχι, κυρία... Μου κάνει μάθημα ή μαμμά.

Έτσι τόλεγε αυτό: από την αγάπη πουχε της μητέρας του κι' από το φόβο του μή την κατηγορήσουν. Μα ή κυρία Ριθάλ, κρίνοντας από τ' άλλα, δεν το πολυπίστευε κι' αυτό. Κι' έλεγε στον άντρα της:

— Μα δε ντρέπονται οι φίλοι σου, ναφίνουν έτσι αυτό το παιδί να γυρίζει απ' το πρωί ως το βράδυ χωρίς να κάνει τίποτα;

— Ξέρω κι' εγώ; απαντούσε ο Ριθάλ που ήθελε να δικαιολογήσει τους Νταρζαντόν. Δε θα το άρξουν τα

γράμματα... Ίσως δε θαχει πήξει ακόμα το μυαλό του...

— Τι λες έχει! Το μυαλό του παιδιού φταίει ή ο πατριός του που δεν τάχα;... Ω, βάζω στοίχημα!...

Ο Τζάκ βρήκε αληθινούς φίλους στο σπίτι του γιατρού. Η Σελίλη τον έλάτρευε, δε μπορούσε πια να κάνει χωρίς αυτόν. Όταν ο καιρός ήταν καλός, έπαιζαν στον κήπο· όταν έβρεχε, ανέβαιναν στο φαρμακείο. Η κυρία Ριθάλ βρισκόταν πάντα εκεί. Έπειδή δεν όπηρχε φαρμακοποιός στο Έτιόλ, αυτή έκτελούσε τις πιο εύκολες συνταγές του άντρός της. Είκοσι χρόνια τώρα που έκανε αυτή τη δουλειά, ή καλή γυναίκα είχε αποκτήσει μεγάλη πείρα και μάλιστα, όταν έλειπε ο γιατρός, αυτή δεχόταν τους αρρώστους που τον ζήτησαν στο σπίτι. Τα παιδιά διασκεδάζαν με αυτές τις επισκέψεις, συλλάβιζαν τα λατινικά στις επιγραφές κάτι παράξενων μπουκαλιών, — *sirupus gummi* — ή έκδοαν με ένα ψαλίδι έτικέτες και τις κολλούσαν σε κουτιά και σε μπουκαλάκια, εκείνος άδέξιος λιγάκι σαν άγόρι, ή Σελίλη όμως με μία μεγάλη επιτηδειότητα και νοικοκυροσύνη. Είχε και το παράδειγμα της γιαγιάς. Αυτή ήταν ή νοικοκυρά, ο φαρμακοποιός κι' ο λογιστής· αυτή κρατούσε τα βιβλία του άντρός της· αυτή έγραφε την πούληση και σημείωνε τις βίζιτες της ημέρας.

— Δέγε μου, που και που πήγες σήμερα; ρωτούσε το γιατρό άμα γύριζε.

Ο αγαθός άνθρωπος ξεχνούσε τις μισές βίζιτες ή τις έκρυβε σκόπιμα, όταν δεν ήθελε να τις πληρωθεί, γιατί κι' άφηρημένος ήταν κι' αφιλόκερδος. Ω, πόσοι λογαριασμοί του γιατρού έμεναν ανεξόφλητοι από είκοσι χρόνια! Άν δεν είχε και τη γυναίκα του να φροντίξει, αλλόμονο! Άλλά ή κυρία Ριθάλ τον έμάλωνε όταν το παράκανε στη γενναιοδωρία, του κανόνιζε ως και το γκρόγκι του να μην είναι πολύ βαρύ, τον έντυνε, τον συγκύριζε μόνη της· όταν ήταν για έξω και πάλι, πριν φύγει, ή Σελίλη του έλεγε σοβαρά:

— Παππού, έλα να ιδώ μή σου λείπη τίποτα!

Η καλοσύνη αυτού του ανθρώπου είχε κάτι το θείο, το ουράνιο.

Διαβαζόταν στα μάτια του, καθαρά κι' άθωα σαν το παιδιού. Άν κι' είχε γυρίσει τόσο κόσμο, αν κι' είχε γνωρίσει τόσες χώρες και τόσους ανθρώπους, ή Έπιστήμη τον διατηρούσε άγνό και άπλοικό. Δεν πίστευε στο κακό κι' έδειχνε την ίδια επιεικεια σ' όλα τα ζωντανά, ανθρώπους και ζώα, Έτσι, για να μην παρακουράζει τ' αλόγο του, που το είχε κι' αυτό είκοσι χρόνια στην υπηρεσία του, άμ' απαντούσε ανήφορο ή δρόμο κάπως τραχύ, κατέβαινε απ'

το άμαξάκι του και πήγαινε πεζός, ξεσκούρωτος στον ήλιο, στον άνεμο, στη βροχή, σέρονοντας απ' το χαλινάρι το άλογο που τον ακολουθούσε σιγά. Μ' αυτή την καλοσύνη το είχε κακομάθει και συχνά τούκανε ιστορίες. Όταν π. χ. ο γιατρός παραργούσε σε καμμία βίζιτα, τ' αλόγο που τον περίμενε άπέξω, άρχιζε να χτυπά τα πόδια και να χρεμετίζει με άνυπομονησια. Όταν ήταν πάλι ή ώρα του γεύματος ή του δείπνου κι' ο γιατρός είχε ακόμα καμμία βίζιτα, το άλογο δεν έννοούσε να την κάνουν και σταματούσε στη μέση του δρόμου, γυρισμένο επίμονα κατά το σπίτι.

— Ά, ναί, έχεις δικιο! έλεγε τότε ο γιατρός.

Και γούριζαν μαζί. Καμμία φορά όμως που ή βίζιτα δεν μπορούσε να αναληθί, ο γιατρός μάλωνε τ' αλόγο του γερά.

— Ά, μά για να σου πω σένα! του έλεγε με την αγαθή του φωνή. Το ξέρεις που με' σκοτίσεις; Πού άκούστηκε τέτοιο άλογο!... Σου λέω πως έχω άλλη μία βίζιτα, το καταλαβαίνεις;... Τι; δε θέλεις;... Καλά λοιπόν! γύρνα μόνάχο σου και ξεφορτώνου με!

Λέγοντας αυτά, ο γιατρός έτρεχε με φούρκα στον άρρωστό του, ένψ από τ' άλλο μέρος, πεισματωμένο κι' αυτό σαν τον άφέντη του, τ' αλόγο ξεκινούσε για το χωριό, σέρονοντας τ' άμαξάκι άδειο.

— Τα τσούγγρισε πάλι με τ' αλόγο του ο γιατρός! έλεγαν οι χωριάτες που το άπαντούσαν στο δρόμο.

Τώρα, ή μεγάλη χαρά του γιατρού ήταν να παίρνει μαζί του και τα παιδιά στις έκδρομές αυτές που έκανε καθημέρα στα περίχωρα του Έτιόλ. Το άμαξάκι, αρκετά πλατύ, χωρούσε άνετα και τους τρεις. Κι' ανάμεσα στα δυο γελαστά προσώπια, ο καλός άνθρωπος αίσθανόταν τη μελαγχολία του σπιτιού του να εξατμίζεται μέσα στη θαυμαστή θέα της φύσης που άποκοιμίζει τις λύπες. Με τα παιδιά χαιρόταν σαν παιδί.

(Ακολουθεί)

ΣΩΓΡΑΦΙΕΣ

12.

Στά γιοίλια σου άπόψε, ω Ύμηττέ, ο πόθος μου μεθά
Στ' άσημωτά νερά σου,
Καισαριανή, τ' άγέιλι μου
σκόβει και έδειψά
και φτερουγάει μου ή ψυχή,
Πεντέλη, στην πλαγιά σου.

Φάληρα, τ' άκρογιάλια σας,
Καστέλλα θελκτική,
Βούλα, Πασαλιμάνι,
Γλυφάδα μου δροσόλουστη
Και Κηφισιά μου άρχοντική,
Ω εικόνες άλησμόνητες
που ή Φαντασία δε φτάνει!...

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΑΔΕΡΦΟΥΛΑ...

[Συνέχεια και τέλος· ίδε σελ. 203].

Τότε, μέσα στην ήλιθια εκείνη άκινήσια, ένα μαντήλι άσπρισε. Άσπρισε, σάλεψε, δονήθηκε, σπάραξε. Η άδερφούλα χαιρετούσε. Έστερα έσυρα κι' εγώ το δικό μου, και το τίνιζα, το τίνιζα παράφορα άπάνω στο χέρι.

Ήταν το σπαρακτικό το άσπρο μίλημα των μαντηλιών.

Εαφνικά, φάνηκε κι' έν' άλλο. Κάποιος, ποιός ξέρει! νόμισε πως χαιρετούν εκείνον, (και σ' όλο το ταξίδι θά ντύση το πλάνευμά του με τα πιο γλυκά όνειράτα). Μα εγώ χαιρετούσα την άδερφούλα που έχανα, μπορεί για πάντα. Ήταν το άφωνο, το τυφλό, το άπρόσωπο μίλημα των μαντηλιών, μία γλώσσα που καθέννας μπορεί να την πάρη για δικιά του. Καθώς οι φωνές δεν άκούγονταν, τα μάτια δε βλέπόνταν, αυτό το «χαιρε» έπρεπε να το στοχαστείς για να το νοιώσεις.

Μία ξένη γυναίκα χλώμιασε σιμά μου. «— Είναι φίλοι;» μ' έρώτησε.

«— Φίλοι; της άποκρίθηκα· κάτι πιότερο κι' από φίλοι!» μά ή λαλιά μου χώνευε, σαν να την κατάπινε μέσα στο λάρυγγα έν' άλλο στόμα.

«— Έχει κι' έλόγου της, παιδί μου, ξενητεμένους, μου έιπε μία άλλη, και σά σε είδε και σάλεψες το μαντήλι σου, πέταξε ή καρδιά της. Μα τι να γίνη, άφου έτσι βγαίνει το φωμί!»

Πώς μ' άκανε δικούς ο πόνος!

Εγώ χαιρετούσα όλοένα πιο έντονα πολεμώντας με την άπόσταση.

«— Άφησε πιά, τώρα δε φαίνεσαι!»

Άλλη μία έιπε: «— Κι' όμως ακόμα, ακόμα!» Κι' εγώ τίνιζα το μαντήλι άδιόκοπα.

Έστερα, μονομιάς, μου ήρθε να πέσω σωρό κουδάρι χάμω, να ζουλήσω τη σκέψη μου με τις φούχτες, να πνίξω τη σκέψη, να μην είμαι τίποτα.

Γύρισα πίσω, σκουντουφλώντας άπάνω σ' ένα σωρό νωθρές άκανόνιστες πέτρες, μυτερές κροκάλες, που ποτέ μου εκεί δεν είχα άπαντήσει τόσες πολλές. Τρόμαξα να βγώ από μέσα από το φράχτη. Άπάντησα πολλούς χτιστούς τοίχους, άδυσωμένους για πρώτης φορά, στη σειρά, και δεν ήταν τρόπος να περάσω. Έφραζαν το δρόμο μου. Κατρακύλησα στον κατήφορο, ανάμεσα απ' τα κιτρινωμένα άγκάθια και τα ξερά άσφοδήλια, κι' ο δρόμος μ' έδγαλε μακριά μιάν ώρα. Δεν ήθελα να γυρίσω να το ξαναϊδώ το μικρούταικο εκείνο κακό πράμμα, που ήταν άξιο σαν τη μοίρα κι' είχε δύναμη σαν το θάνατο.

Από ένα άλαργινό κυματόδαρτο πατιγόνι, που οι πιλότοι δίνουν άναμε-

ταξύ τους κεράσματα, τραγουδούσε μία συντροφιά από ναυτικούς:

«Τώρα βγαίνει το φεγγάρι
άψηλά στον ουράνο,
σαν την κάτασπη βαρκούλα
όπου πάει γιαλό-γιαλό»...

Το γιαλό-γιαλό... Μα εκείνο φαινόταν τώρα μέσα στη μέση της θάλασσας. Ένα άνάξιο πράμμα, σφεντονισμένο απ' την πρύμη, — σαν απ' την ούρά, — άπάνω στο νερό, χοντρό, πρόστυχο, βαθουλό, ασάλευτο, διπλωμένο σε κάτι μελανό, σαν κατάρρα. Άς φύγη, άς πάη στο καλό — να μην το βλέπω. Άς πάη στην ευχή!

Μήτε κι' αυτό, μήτε και τα πραγματάκια που ή άδερφούλα μου μ' άφησε να της τα φυλάξω, — τις δυο τελευταίες φωτογραφίες της, με το άφιέρωμα το πιο λυπητερό, και το κλειδί του συρταριού της. Τι να τα κάνω αυτά, μία που αυτή λείπει; Η θέση της άδασε, κι' αυτά δεν είναι τίποτα. Δε θα ψάξω να τα βρω, παρά σά χρειαστούνε.

Σε λίγο θα νυχτώση στο βαπόρι. Και γύρο του θάναι μόνο το νερό, το λαστιχένιο, το πολυσάλευτο, το άστα-

το, το ήχερό, το άπέραντο. Τα φανεράκια θα κρεμαστούν, σά φαναράκια βραδινού πανηγυριού, άπάνω στα καμπουριαστά παλαμάρια, τα πασαλειμένα κατράμι. Κι' άπάνω απ' τη θάλασσα, άπάνω απ' την άδερφούλα, θα σκουντιόνται οι χλωμοί άστερισμοί τους καθώς τα σχοινιά θα τρικυμίζουν απ' τον άνεμο...

Για μένα πάλι ή πολιτεία, ή παραζάλη της, ή δουλειά, ή έγνοια που σε τραβά απ' το ρούχο και σου σφουγγίζει τα δάκρυα όπως-όπως.

Άδερφούλα, τώρα έφυγες. Η ζωή θα πορεύεται και δίχως σένα.

Μα εκεί που πάς, άς είσαι ευτυχισμένη και άς μ' άς συλλογίσαι, άπάνω στις ξένες θάλασσες, τις κυβερνημένες από άγνώριστες σημαίες. Και μην πολεμάς να μην κλάψης. Πρόσεχε μόνο να μη σε βλέπουν, να μη σε παραμονεύουν. Μα μη τα βαστάς τα δάκρυα. Άν τα βαστάξης, θάρρη καιρός που θα το μετανοιώσεις. Θάρρη. Και δε θα έχεις άλλα.

(«Σαν Ζωή και σαν Όνειρο»)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΗ'.

Να σ' άς λοιπόν άπάνω σε τί έπεσε ο σιόρ-Πίπης, σηδώντας απ' το παράθυρο μέσα στον άκατοίμητο εκείνον πύργο;

Έπεσε... με τα πόδια ένωμένα... έπεσε... άπάνω σ' ένα πράγμα μαλακό... ζωντανό... ένα πράγμα που κουνήθηκε εθώς και γούλλισε με θυμό.

— Ά! τί είν' αυτό; κ' άνει από μέσα του ο σιόρ-Πίπης (γιατί απ' τον τρύμο του δεν μπόρεσε ούτε να μιλήσει.)

Και κατέβηκε, και τραβήχτηκε ένα βήμα απ' το μαλακό και ζωντανό εκείνο πράγμα που πατούσε.

Άλλά τότε, στη στιγμή, όρθώθηκε μπροστά του μία... μία άρκουδα, μία τελώρια άρκουδα, μαύρη σαν κι' αυτόν, μία άρκουδα φοβερή και τρομερή!

Ήταν... ή Άράπα! Η ίδια ή Άράπα! ή αληθινή Άράπα! Εκείνη που είχε φύγει απ' το θηριοτροφείο!

Φαντασθήτε λοιπόν τον τρύμο του δυστυχισμένου του σιόρ-Πίπης! Φαντασθήτε όμωσ και τη χαρούμενη έκπληξη της Άράπας όταν, εκεί στα μισοσκότεινα, είδε μπροστά της μιάν άλλη άρκουδα, μιάν όμόφυλη, μιά συντροφισσα!

Πόσον καιρό είχε να ιδή τέτοιο πράγμα! Και την άγκαλιάζει με τα πόδια της, και τη σφίγγει στην άγκαλιά της, και τη φιλά, και τη γλείφει, και της μιλεί, στη γλώσσα της, γλυκά και τρυφερά...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα υπό JULES CHANCEL)

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τόβαζε στα πόδια και σε λίγες στιγμές βρισκόταν στο χώλ. Ο κ. Καρινύ κι' η Λούση είχαν ανησυχήσει παραπολύ για την ανεξήγητη απουσία του Φραγκίσκου, γιατί δεν είχαν ξεχάσει, βλέπετε, και τα παράτολμα λόγια που είχε πει χτές. Μόλις τον είδαν, ξεφώνισαν κι' οι δυο από χαρά.

— Μα πού γυρίζεις, βρέ παιδί μου; ρώτησε ο μηχανικός. Πρέπει να σε μάλωσω! Δυό ώρες έχουμε πού σε περιμένουμε. Στοιχηματίζω ότι θάκαμες καμμιιά τρέλλα.

— Αλήθεια, είπε το παιδί, πέφτον-έξαντλημένο σε μιὰ πολυθρόνα, έκαμα μιὰ τρέλλα, αλλά' αδιάφορο! κράτησα την υπόσχεσή μου.

— Ποιά υπόσχεσή σου;

— Μπήκα στα ιδιαίτερα!

— Είσαι στα καλά σου;

— Και πολύ μάλιστα. Παρευρέθηκα στο γεύμα των συνεταίρων του Σιδερένιου Χεριού.

Ο μηχανικός κι' η κόρη του φοβήθηκαν μιὰ στιγμή μήπως ο μικρός είχε τρελλαθεί. Μα ο Φραγκίσκος δεν άργησε να τους βγάλει από την πλάνη τους. Έκλεισε πρώτα προσεχτικά πόρτες και παράθυρα και, φωνάζοντας πολύ κοντά του τους φίλους του, τους τὰ διηγώθηκε όλα: πώς είχε άνεδει, τί είχε ιδεί, τί είχε ακούσει.

Και οι τρεις φυλακισμένοι πλάγιασαν πολύ άργά εκείνο το βράδυ και κοιμήθηκαν πολύ άσχημα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Μιά ώρα από τα νερά.

Όστερ' από όσα έχει μάθει από το Φραγκίσκο, ο μηχανικός δεν ξαφνίστηκε καθόλου όταν άρχηγός, πού τώρα ήξερε πως ήταν γυναίκα, του άνόγγειλε την επομένη ότι, σύμφωνα με άπόφαση του Συμβουλίου του Σιδερένιου Χεριού, ή άπελευθέρωσή τους έμελλε ν' αναβληθεί για μερικές μέρες. Και τουτό, γιατί πριν πάει ν' αναγγείλει στη γαλλική κυβέρνηση την είδηση της ανακάλυψης του θησαυρού, έπρεπε να κάμουν μερικές ακόμη έρευνες, για να ιδούν μήπως τυχόν υπαρχαν κι' άλλοι θησαυροί σ' άλλα γειτονικά σημεία.

Οι φυλακισμένοι, πού έδλεπαν την έλπίδα της έλευθερίας τους ν' απομακρύνεται, έπρεπε βέβαια να σκεφθούν τώρα να τὸ σκάσουν. Ναί, αλλά πώς; Να φύγουν μέσ' από το παλάτι των Έρειπίων ήταν άδύνατο, γιατί ή φρουρήσή του ήταν πολύ προσεχτική. Η μόνη έλπίδα ήταν να τὸ σκάσουν σε καμμιά έκδρομή στα περίχωρα. Γι' αυτό

κι' ο μηχανικός κι' ο Φραγκίσκος άκουσαν με μεγάλη χαρά την πρόταση του άρχηγού για τις καινούργιες έρευνες.

— Η ιδέα σας είναι πολύ καλή, είπε ο μηχανικός στη γυναίκα. Μάλιστα στις καινούργιες μας έρευνες θα έφαρμόσω μιὰ τελειοποίηση στη λειτουργία του μηχανήματος, πού την βρήκα αυτές τις μέρες και πού κάνει ακόμη πιδ άποτελεσματική τή χρήση του. Κι' έχω πεποίθηση πως θ' ανακαλύψουμε νέα εύρήματα γιατί και στην πρώτη μας έρευνα βρήκα ίχνη θησαυρών σε πολλά σημεία.

— Αύριο κιόλας ξεκινούμε! Είπε μ' ένθουσιασμό ο άρχηγός.

Και πάλι σχηματίσθηκε τὸ καραβά-νι και ξεκίνησε όπως και την πρώτη φορά. Μα τὰ παιδιά δὲ βρήκαν πιά γούστο στο δεύτερο αυτό ταξίδι, γιατί στο μυαλό τους είχαν άλλα πράγματα κι' ο Φραγκίσκος έμεινε άμίλητος και σοβαρός, καθώς όταν είχε στο μυαλό του κανένα κρυφὸ σχέδιο. Ο μηχανικός πάλι έμπιστευόταν τώρα πιά στο Φραγκίσκο όλες του τις σκέψεις.

— Κοίταξε καλά, τὸς είπε, πέρνον-τάς τον κατά μέρος. Μόνο δυό αυτοκίνητα έχει ή συνοδεία. Οι ύπηρέτες και οι άποσκευές είναι πάνω στους έλέφαντες. Ο γραμματέας Ντούγκλας λείπει, γιατί έμεινε στο Παλάτι των Έρειπίων, να περιμένει τὸν κυβερνήτη της «Μαργκαρέτ» πού φέρνει τὸ Εύρωπαϊκό Ταχυδρομείο.

Σ' δύο το δρόμο, ο κ. Καρινύ κι' ο Φραγκίσκος συζητούσαν με τί μέσο θά μπορούσαν να τὸ σκάσουν. Ο Φραγκίσκος πρότεινε να έπωρεληθούν από τή στιγμή πού άρχηγός (Μις Μαργκαρέτ τὸν έλεγαν, τώρα πιά τὸ ήξερε ο φίλος μας), θά κοιτάζη μέσα στο μηχανήμα, όπως τὸ είχε κάμει και τήν άλλη φορά. Τότε, έλεγε, να τὸς πετάξουν μιὰ θηλειά στο λαιμό και να τὸν αϊχμαλωτίσουν.

— Αμα λείπει από τή μέση ο άρχηγός, έλεγε ο μικρός, πολλοί από τὸς λευκούς ύπηρέτες θά σηκωθούν στο πόδι. Μοῦ τὸ είπε μένα ο Μάριος.

Μά τὸς κ. Καρινύ δὲν τοῦ άρεσε αυτό τὸ σχέδιο. Περιορίστηκε να δείξει στο παιδί τὸς δυό πελώριους θάγαγενείς της Κορέας, πού χρησίμευαν για σωματοφύλακες της μίς Μαργκαρέτ και δὲν άφιναν βήμα ποτὲ την κυρά τους, άγρυπνώντας και φρουρώντας διαδοχικά, νύχτα και μέρα, στην πόρτα της σκηνής της.

— Όχι, έκαμε ο μηχανικός, ή ιδέα σου δὲ μοῦ φαίνεται φρόνιμη. Εγὼ προτιμῶ να περιμένουμε τήν κατάλληλη ευκαιρία για να πηδήσουμε κι' οι τρεις μας, μαζί με τὸ μηχανήμα, στο ένα από τ' αυτοκίνητα και να φύγουμε, α-

φού χαλάσουμε πριν τὸ άλλο. Αν καταφέρουμε να βρούμε δρόμους διαδ-τούς, δὲν μὰς προφτάνουν πιά μήτε α-λογα, μήτε έλεφαντες.

Όπως και στην πρώτη έκδρομή, έτσι και τώρα τάλογα κι' οι έλέφαντες είχαν σχηματίσει ένα τετράγωνο και στην μέση τοποθετήθηκε ή ύπεροχη άλικη σκηνή του άρχηγού με τή σημαία της στην κορυφή. Δίπλα τοποθετήθηκαν οι σκηνές του μηχανικού και της ακολουθίας, πιδ άπλές αυτές και δίχως σημαίες. Μιά ειδική σκηνή χρησίμευε για τραπέζαρία. Τὰ φαγητά τὰ προμήθευε ένας θαυμάσιος κυνηγός, πού ήξερε να διαλέγει τὰ καλύτερα θηράματα.

Τὸ στρατόπεδο τὸ φρουρούσαν έπλισμένοι στρατιῶτες, πού άλλάζαν βάρδια κάθε δύο ώρες. Γιαυτό, με τήν πρώτη ματιά, τὸ σχέδιο τοῦ παιδιοῦ κανόνταν όχι μόνο ανεφάρμοστο, αλλά και καθυπό τρελλά.

Πρέπει όμως να όμολογήσουμε ότι ο μηχανικός και τὰ παιδιά είχαν αρκετή έλευθερία. Ο άρχηγός δὲν έπαυε να τὸς περιποιέται και μάλιστα, στις σχέσεις του με τὰ παιδιά, φανεωνόταν πὼς ήταν γυναίκα, γιατί τὰ μεταχειριζόταν με τήν τρυφερότητα και τή γλύκα μιᾶς μητέρας.

— Τὰ μαλλιά σου είναι άνω-κάτω, είπε στη Λούση. Γιατί δὲ χτενίζεσαι;

— Εέρετε, δὲν έχω μαζί μου τὰ χτενάκια μου, άπήντησε ή μικρή.

Τήν άλλη μέρα, ο άρχηγός της έστειλε ένα θαυμάσιο νεσεσέρ τουαλέτας από κόκκαλο. Και στο Φραγκίσκο, πού παραπονέθηκε ότι κρύωνε τὸ βράδυ, έστειλε έναν όμορφο κεντημένο άναμιτικό μανδύα, πού θά τὸν ζήλευε κι' ο πιδ πλούσιος εύρωπαίος. Τι παράξενη, αλήθεια, αυτή ή γυναίκα!

Πρωί-πρωί, ο κ. Καρινύ έφερε κοντά στην είσοδο τῶν έρειπίων τὸ έν' αυτοκίνητο κι' έκανε τάχα ότι ένωσε τὸ μοτὲρ με τὸ μηχανήμα. Μα αυτά ήταν προσποιητά. Η σύνδεση ήταν ψεύτικη κι' ή μηχανή του αυτοκινήτου έμεινε πάντα έτοιμη να λειτουργήσῃ. Τὸ πρωινό ο άρχηγός τὸς κάλεσε στο τραπέζι του να πάρουν κάτι. Μα ο μηχανικός φαινόταν σκεπτικός. Συλλογίζόταν με ποιο τρόπο θά μπορούσε να φέρη κάποια βλάβη στη μηχανή του δευτέρου αυτοκινήτου, πού θά τὸκανε άνίκανο να τρέξῃ και να τὸς κυνηγήσει. Τόβλεπε αυτό τὸ δεύτερο αυτοκίνητο από τὸ άνοιγμα της σκηνής. Αλλά πὼς να τὸ πλησιάσει;

Ο φίλος μας ο Φραγκίσκος, παρακολουθώντας τὸ βλέμμα του μηχανικού, πού ήταν καρφωμένο πάνω στ' αυτοκίνητο, μάντεψε παρευθὺς τις σκέψεις του. Θυμήθηκε και τὰ σχέδια πού τοῦ είχ' έμπιστευθεί ο μηχανικός κι' άποφάσι-

σε να αναλάβει αυτός και να καταδικάσει σ' άκίνησία τὸ αυτοκίνητο.

Πάνω στο φαγητό, ο Φραγκίσκος ζητούσε πληροφορίες για τὸς έλέφαντες. Τί φυσικότερο από την περιέργεια αὐτὴ ένός μικροῦ Γάλλου για τὰ άγνωστά του αὐτὰ ζῶα; Ζήτησε μάλιστα από τὸν άρχηγὸ τήν άδεια να δώσει στους έλέφαντες μερικές μπανανες κι' ο άρχηγός έδωσε τήν άδεια με τή συνειθισμένη καλοσύνη του πρὸς τὰ παιδιά. Ο Φραγκίσκος πήρε μαζί του τή Λούση, πού είχε γεμίσει τήν ποδιά της με φρούτα και ψωμιά, και διευδύνθηκε πρὸς τὸς σταύλους τῶν έλεφάντων.

Ο μηχανικός κρυφογελοῦσε, γιατί κατάλαβε εὐθὺς τὸ σκοπὸ τοῦ μικροῦ, και για ν' άπασχολήσει τήν προσοχή της μίς Μαργκαρέτ, άρχισε να μιλεῖ για τὸ μηχανήμα, θέμα πού ήξερε ότι πάντα τήν ένδιέφερε υπεβολικά. Έδγαλε μάλιστα ένα καρνέ κι' ένα μολύδι κι' άρχισε να χαράζει σχήματα, για να τὸς δώσει να καταλάβει τή λειτουργία τοῦ μηχανήματος.

Πού να σκεφθεῖ πιά ή μίς Μαργκαρέτ, τὰ παιδιά και τὸς έλέφαντες! Είχε σκύψει και κοίταζε τὰ σχέδια τοῦ μηχανικοῦ, γυρίζοντας τή ράχη πρὸς τὰ παιδιά, ένῶ ο μηχανικός παρακολουθοῦσε κρυφά και τήν παρμικρότερη κίνησή τους.

Με πολλή έπίδε-ξιότητα, ο Φραγκίσκος άφισε τή Λούση να φιλέψῃ τὸς έλέφαντες κι' αὐτὸς γλύστρησε πρὸς τὸ αυτοκίνητο, πού βρισκόταν εκεί κοντά. Όλη ή δυσκολία ήταν να μὴ τὸν πάρῃ μυρωδιά ο φρουρός, πού πηγαινερχόταν με τὸ τουφέκι στὸν ὠμο. Ο κ. Καρινύ τότε είδε τὸ παιδί, σε μιὰ στιγμή πού ο φρουρός τοῦ είχε γυρίσει τήν ράχη, να χώνεται από κάτω από τ' αυτοκίνητο. Έμεινε σ' αὐτὴ τή θέση δέκα λεπτά πάνω-κάτω, πού φάνηκαν στο μηχανικό δάκκερος αἰῶνας. Κι' όμως ο κ. Καρινύ είχε τήν ψυχραιμία να εξηγεῖ στη μίς Μαργκαρέτ:

— Όταν τὸ φῶς χτυπήσει σ' αὐτὸ τὸ φακό, τότε αρχίζει ή έπίδραση της ειδικῆς ούσι-ας πού έχει ανακαλύψει ο Ταρδύφ...

Κι' ή νέα τὸν άκουγε με θαυμασμό κι' άφροσύνη.

Ούφ! Νά τὸς έπιτέλους ο Φραγκίσκος, πού βγαίνει από κάτω από τ' αυτοκίνητο με μουντζουρωμένα χέρια και μ' ένα σουγιά.

— Άρκει να τὰ κατάφερε καλά! συλλογίζεται ο κ. Καρινύ.

Όταν, σε μισή ὥρα, ξεκίνησαν δλοι για τὸ πείραμα στὰ γειτονικά έρείπια, ο Φραγκίσκος έσκυψε στ' αὐτὸ τοῦ μηχανικοῦ και τοῦ είπε σιγά, αλλά θριαμβευτικά:

— Έτοιμα!

— Είσαι βέβαιος;

— Έκοψα τὰ δυό σύρματα τοῦ «μυα-νι-ατό».

— Μπράβο σου!

— Και τρύπησα τὰ δυό μπροστινά λάστιχα.

Ο μηχανικός, θαυμάζοντας τήν έξυπνάδα και τήν έπιτηδειότητα τοῦ παιδιοῦ, τοῦ έσφιξε θερμὰ τὸ χέρι χωρίς να τοῦ περμιλιά.

Πλησίαζαν στὰ έρείπια. Ήταν έξη δλοι-δλοι: ο μηχανικός, τὰ δυό παιδιά, ο άρχηγός κι' οι δυό πελώριοι σωματοφύλακές του.

Καθὼς περιπλανιόταν από χωριὸ σε χωριὸ...

Ο μηχανικός πήγε να βάλῃ τή μηχανή του αυτοκινήτου σε κίνηση, κά-νοντας τάχα πὼς ήθελε να μεταφέρει τὸ ρεύμα στο μηχανήμα, κι' ύστερα γύρισε κοντά στον άρχηγὸ και στὰ παιδιά. Η μεγαλύτερη δυσκολία ήταν τὸ μηχανήμα. Γιατί δὲν έφθανε μόνο να τὸ σκάσουν μπροστά στὰ μάτια τοῦ άρχηγού και της ακολουθίας του, αλλά έπρεπε να πάρουν μαζί τους και τὸ δα-ρὺ κουτί με τὸ μηχανήμα. Μα ο μηχανικός ήταν άποφασισμένος να κάμει τὰ πάντα για να ξαναδῇ τήν έλευθερία του.

Άρχισε να έπεξεργάζεται τὸ μηχανήμα, σὰ να περίμενε να πεταχτεῖ ή συνειθισμένη πράσινη λάμψη. Ηξερε ότι αὐτὸ δὲ θά γινόταν, αφού δὲν είχε ένώσει τὰ σύρματα. Τότε έκανε θά-κάτι έξάσε και είπε δυνατὰ ότι θάβασε τὸ μηχανήμα κοντὰ στο μο-τὲρ για να τακτοποιήσῃ τὰ σύρματα.

Η πρόταση αὐτὴ ήταν πολύ φυσική και δὲ γέννησε καμμιὰ ὑποψία στη μίς Μαργκαρέτ. Ο κ. Καρινύ, μαζί

με τὸ Φραγκίσκο πού τὸν βοηθοῦσε να κουβαλῇ τὸ μηχανήμα, βγήκαν από τὰ έρείπια κι' έβαλαν τὸ μηχανήμα στο μπροστινὸ κάθισμα τοῦ αυτοκινήτου. Εὐθὺς ο μηχανικός πήρε από τή μέση τή Λούση και τήν έρριξε μέσά στ' αυτοκίνητο. Όστερα πήδησε κι' ο ίδιος μαζί με τὸ Φραγκίσκο και τ' αυτοκίνητο ξεκίνησε με δλη του τήν ταχύτητα.

Όταν ή μίς Μαργκαρέτ γύρισε τὸ κεφάλι κι' είδε τὰ σύρματα πεταμέ-να κατά γῆς και τ' αυτοκίνητο να φεύγει με τὸ μηχανικό, κατάλα-βε ότι της τήν έπαιξαν. Πήδησε έξω από τὰ έρείπια, σὰ ναθελε να προφτάσῃ με τὸ τρέξιμο τὸς φυγάδες. Όστερα, βλέποντας πόσο μάταιο θά ήταν τὸ κάθε τι, έγινε κίτρινη από τὸ θυμὸ της. Να πού βρέθηκαν άνθρωποι να άψηφίσουν τή δύναμή της! Έβγαλε από τή ζώνη της μιὰ χρυσή

σφυρίχτρα και σφύριξε πολλές καιγρήγορες φορές. Παρευθὺς οι ύπηρέτες και οι σωματοφύλακες μαζεύτηκαν τριγύρω της. Η νέα, σὰν τρελλή, τὸς έδειξε τ' αυτοκίνητο, πού έστριβε κιόλας στη μακρινή καμ-πή τοῦ δρόμου, φωνάζοντας με άπελ-πισία στους ύπηκόους της:

— Εμπρός! Δέκα χιλιάδες δολάρια σ' όποιον τὸς πιάσει! Στο Βοθμαγκό όποιος τὸς άφίσει να φύγουν!

Τὸ κυνήγι άρχισε άμέσως. Ο άρχηγός δρμησε πρώτος στο δεύτερο αυτοκίνητο. Ένα τέταρτο της ὥρας έχασαν να δοκιμάζουν τοῦ κάκου τή μηχανή του. Τέλος, βλέποντας ότι δὲν ξεκινούσε, πρόσταξε:

— Στ' άλογα! Στους έλέφαντες! Ο δρόμος σταματὰ ύστερ' από είκοσι χιλιόμετρα και τ' αυτοκίνητο δὲ θά μπορέσει να κυλήσῃ μέσα στις λάσπες της λίμνης Κομπόν-Συάν.

Στὸ μεταξύ, ο μηχανικός και τὰ παιδιά έτρεχαν δλοταχῶς πάνω στὸν ίδιο δρόμο κι' ο Φραγκίσκος ξεφώνιζε κάθε τόσο θριαμβευτικά:

— Έπιτέλους, σιθήκαμε!... Όσο και να τρέξουν τ' άλογάκια τους και οι χοντροέλεφαντες, δὲ μὰς φθάνουν!

— Για τήν ὥρα δὲ μὰς φτάνουν, άπάντησε ο μηχανικός, λιγότερο ήσυχος από τὸ μικρὸ του φίλο. Αν όμως μὰς σπάσει ένα λάστιχο ή μὰς σωθῇ ή δενζίνα, τότε τι θά γίνουμε;

(Ακολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΥΟ ΤΕΛΕΤΕΣ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 145]

Στὴν ἐκκλησιὰ ἀνταμώναν δυὸ τελετές:

Μιὰ θλιβερή, βαρεία, ἐνὸς παι-
[διοῦ τὸ ξόδι.

Ἡ μάννα σὺν τρελλῇ σέγνεται
[καταπόδι,

ξεσπάει σὲ λυγμούς, σ' ἀράτητες
[κραυγές...

... Ἡ ἄλλη εἶναι βαφτίσια. Κόκ-
[κινο σὺν τῷ ρόδι,

ἓνα μαρούλι βγάει νοτίσις
[τροφεές,

ἡ μητερούλα του, ἔχει γι' αὐτὸ
[γλυκὲς ματιές,

χαϊδεύει τὸ κορμάκι, τὸ μικρού-
[λάκι πόδι.

Βαφτίζουνε, κηδεύουν. Ἀδειάζει
[ὁ ναός.

Οἱ μάννες συναντιοῦνται στῆς
[ἐκκλησιᾷς τὸ φῶς,

ἀλλάζουν κρύφιο βλέμμα, ἀνή-
[κουστα πικρὸ...

Καὶ — θάμα ὅπου κάνει ἡ προ-
[σευχή! — μὲ ἀνάσα

γοργή, ἡ μητερούλα κλαίει μπρο-
[στὰ στὴν κάσπα,

καὶ ἡ μάννα πὺν θρηνοῦσε, γελᾷ
[στὸ μικρὸ!...

(Josephin Soulaty)

Μετάφρ. Διλάντας

ΑΥΤΑ ΕΧΟΥΝ ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ...

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 140]

Πότε θάρχονταν ἡ 22 τοῦ Γιού-
νη; Ἀχ, θάταν ἡ καλύτερη μέ-
ρα τῆς ζωῆς μου! Σὺλλογιζόμουν
κάθε μέρα: «καὶ τὸ βαπτιστὸ θὰ
κάνῃ βῆββουνο...» Κι' ὅμως
πέρασε κι' ἡ τελευταία βδομάδα,
πὺν μὲ φαινόταν ἀτέλειωτη. Τὴν
Κυριακὴν βράδυ γλέντησα ὁμορφα.
Τὴ Δευτέρα πρωί, σὺν ἀνοιξία τὰ
μάτια μου, ξεπετάχτηκα σὰ γαλ-
βανισμένη ἀπ' τὸ κορβέτι καὶ
φώναξα δυνατὰ: «22 τοῦ Γιούνη
σήμερα!»...

Ξαπλωμένη σὲ μὴν σαῖς-λόγκ
πάνω στὴ γέφυρα καὶ λιγὰς ζα-
λισμένη, συζητᾷ μετὸν πλοίαρχο,
μὲ τις ἀμερικανίδες περιηγήτριες,
πότε μετὸν κύριο πὺν πάει πὺν
Σαντάν, πότε μετὸν Κυπραῖο φοι-
τητὴ, μὲ κατὰ ἑλληνες ἡθοιοῦς
πὺν πάνε γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια
καὶ μὲ ἄλλα ἀκόμα πρόσωπα. Θεέ
μου, τί φλόγος κόσμος! Εὐτυ-
χῶς σὲ λίγο τὸ κουνδοῦνι τοῦ με-
σημεριοῦ μὲ τοὺς ξεφορτωθῶ.

Θά μείνω λιγὰς μόνη μου. Κοι-
τάω τὴ θάλασσα πὺν χρυσίζει πὰ-
νω τῆς ὁλῆος. Στ' ἀληθινὰ, δὲν
εἶναι πιά γαλανή... Ἀφήσαμε
πίσω μας πρὸ πολλοῦ τὰ ἑλληνι-
κα νερά. Οὐτὲ βουνό, οὐτὲ πεῦλο,
οὐτὲ θυμὰρι πιά... Ὅριζοντας
σκέτος, θάλασσα κι' οὐρανός καὶ
τὸ βαπτιστὸ αὐτὸ μόνον τοῦ μέ-
σο τὸ πλάγος... Δὲν ἔχει πιά νησιὰ
σπαρμένα μέσ' τὸ Αἶγατο. Ἐ, τό-
σο τὸ καλὲρόν, συλλογιέμαι. Σὲ
λίγο τί θὰ δῶ! Τί ὁμορφα πράγ-
ματα πὺν θὰ δῶ! Τίς ἀκτὲς τῆς

Ἀφρικῆς, τὸ φάρο τῆς Ἀλεξάν-
δρειας, τὸ μεγάλο λιμάνι, τὸ τε-
λωνεῖο, τὰ ψηλὰ ἐργοστάσια. τὰ
ὁμορφα πάρκα, τίς ἐσοχές, τὸ Νεί-
λο πὺν θὰ γλίστρουν γοργὰ τὰ νε-
ρά του οἱ «φελλούκες», τίς ἀγα-
πημένες μου χουρμαδιές, τοὺς ἐξ-
πότετους ἀραπάδες... Ἀ, τί ὡ-
ραία πράγματα. Ἀρκεῖ μόνον νὰ
φτάσω...

Στις 17 τοῦ Ὀκτώβρη 1925. —
Στριφογυρίζω στὴν κοκέτα μου.
Τί μαρούτιο, Θεέ μου! Τί ὡρα-
νὰ ἀγαγε: Μεσάνυχτα; Δὲν ξέρω,
δὲ μ' ἐνδιαφέρει. Τὸ μόνον πὺν
ξέρω εἶναι πὺν δὲ μπορῶ νὰ κλεί-
σω μάτι. Νᾶχα κανένα ναρκωτικὸ
μαζί μου νὰ τὸ περῶ, νὰ μὴν ἐ-
νοιαῖα τὸ μαρούτιο αὐτό!.. Περ-
νάμε τὸ περίφημο καὶ ἀνάλι τῆς
Κρήτης, πὺν μὲ εἶναι τρομερὰ ἀν-
τιπαθητικὸ. Καλὲ, ὅλα χορβεῖν
ἐδῶ μέσα. Στὸν καθρέφτη μέσα, τὸ
εἰδωλο τοῦ ἡλεκτρικοῦ φεύγει καὶ
ἐξαναέρχεται ὡς πὺν νὰ μετρώ
ἕξιν. Ἡ πετιότα κάνει κατὰ βόλ-
τες πολὺ ἐκνευριστικὲς καὶ ἡ ζώ-
νι μου σὺν κρεμαστάρη κατὰ ἀπαί-
σιες περιστροφικὲς κινήσεις. Κι'
αὐτὸς ὁ διάολος ὁ ἔλικας μετὸ
τραγουδι τοῦ τί ἐνοχλητικὸς! Τὸ
μυαλό μου βουίζει. Μέσ' τὸ πα-
ραληρημά μου φωνάζω: «Ἀχ, τί
καλὰ πὺν θάταν μετὸ ἀεροπλά-
νο!» Κάτω στὴ σάλα παίζουν γε-
ρὸ πόκερ. Στις πλαϊνὲς καμπίνες
κάνουν ἐμετό' ἀκούω ἀναστενάγ-
ματα. Χμ! ἄλλοι τραβᾷν χειρό-
τερα ἀπὸ μένα. Πιάνω ἓνα βιβλίο
νὰ διαβάσω, τὰ γράμματα χορο-
πηδᾷν ἀγγίζω φρούτα, σοκολά-
τες, γλυκὰ... ἀδύνατο, δὲ μπο-
ρεῖ νὰ φάω. Παίρνω λουλούδια,
τὰ μυρίζω δυνατὰ, τὰ μαδάω ἀ-
δειάζω μὲ μπουτίλια κολόνια πά-
νω μου, νομίζοντας πὺν θ' ἀνα-
ζωογονηθῶ. Ὅμως ὅλο καὶ χει-
ρότερα. Τί φοριτὸ πρᾶμμα νὰ σὲ
πιάνει ἡ θάλασσα!... Γιὰ μὴν
στιγμὴν νομίζω πὺν δὲ θὰ ξημε-
ρώσῃ ποτέ, δὲ θὰ πατήσω ποτέ
σὲ στερεὸ ἔδαφος, δὲ θ' ἀντιρρῶ-
σω ποτέ τὸν Πειραιᾶ... Ὅμως
πέρασαν ὅλ' αὐτά. Τί ἀστεῖο! Ἦ-
σως μάλιστα νὰ πλησιάζῃ ὁ και-
ρός πὺν θὰ ἐπαναληφτοῦν πάλι
τὰ ἴδια.

Παναχού Παρὸν

ΝΟΥΝΑ ΤΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

[Ἀριθ. Ἐγκρ. 134]

Εὐπνώνοντας τὴν περασμένη Κυ-
ριακὴ ἀπὸ ἓνα ὡραῖο μεσημερι-
ακό ἵπνο, ἀκούσα ὁμιλίαν στὴν
τραπέζα. Κατάλαβα ἀμέσως
πὺν ἦταν ἡ μαμμὰ μετὸν ἀδελ-
φούλα μου.

Ἐπειδὴ εἶμαι πολὺ περιέργη,
(τ' ὁμολογῶ), σιχώθηκα καὶ, περ-
πατώντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν
μου, πῆγα καὶ κρύφτης πῶς ἀ-
πὸ τὴν πόρτα τῆς τραπέζας.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἀκούγα θανατοῖα.
— Ὅχι, μαμμὰ, ἡ ἀδελφὴ μου
θέλω νὰ γίνῃ κουμπάρα, ἔλεγε ἡ
μικρὴ.

— Ἐγὼ θέλω νὰ γίνῃ ἡ ξαδελ-
φούλα σου, ἀπαντοῦσε ἡ μαμμὰ.
Ἡ καρδιά μου ἄρχισε νὰ κτυ-
πᾷ δυνατὰ μόλις ἀκούσα ὅτι πρό-
κειται νὰ γίνω νουνά.

Ἀλλὰ ποῖο παιδί θὰ βάπτιζα;
Ὁ νους μου πῆγε ἀμέσως σ' ἓ-
να κοριτσάκι δυὸ μηνῶν, τῆς
θείας μου. Τί χαρὰ μου!

Χωρὶς νὰ σταθῶ ν' ἀκούσω πε-
ρισσότερα, μπαίνω μέσα κι' ἀρ-
χίζω νὰ παρακαλῶ κι' ἐγὼ τὴ
μαμμὰ, γιὰ νὰ γίνω ἐγὼ κι' ὅχι
ἡ ξαδελφὴ μου, νουνά. Τέλος τὴν
κατάφερα.

Πὲς μου τώρα, μαμμὰ, ποῖο
παιδί θὰ βαπτίσω; ῥώτησα ὕστερα.
Ἡ μαμμὰ ἄρχισε νὰ γελᾷ, μαζὺ
κι' ἡ ἀδελφὴ μου.

— Μὰ, τί πάθατε, καλὲ, καὶ
γελᾶτε; τίς ῥώτησα κάπως θυ-
μωμένη.

— Μὰ γιὰ ποῖο παιδί μιλάς,
χριστιανὴ μου; κατόρθωσε τέλος
νὰ πῇ ἡ μικρὴ. Τὴν κούκλα μου
ἤθελα νὰ βαπτίσω καὶ λογάρι-
ζα νὰ σὲ κάμω κουμπάρα μου!

Ἐγὼ ἔμεινα. Κρίμα στὴ χα-
ρὰ μου!
Ἐννοεῖται ὅτι τὴν ἄλλην ἡμέ-
ραν κάναμε τὰ βαπτίσματα κι' ἐγεί-
να μὲν νουνά, ἀλλὰ νουνά τῆς
κούκλας.

Κελαϊδίστρα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Καθηγητής: — Ὡς τώρα τί-
ποτα δὲν μᾶς εἶπες Γραμματικὴ.
Πὲς μας τουλάχιστο: ὁ εἰκὼς,
ἡ εἰκὼν... τὸ οὐδέτερο πὺν
κάνει!

Κι' ὁ μαθητὴς πὺν εἶχε ἀκού-
σει ὁ οἰκὼς, ἡ οἰκία, μετὰ
πολλὴ σκέψη:

— Τὸ σπῆτι!

Κρινάκι τῆς Σάμου

— Μίλησα καὶ μετὸ θεῖο
στὸ τηλέφωνο, Σταράτη!

Ἐλα δά! κι' εἶναι παχὺς
Ἡ ἀδυναμία κομμάτι;

Φωτιά

— Σὲ παρακαλῶ, Λιλή,
Χάρισέ μου τὸ κουτί...

— Θὰ σὲ πιάσω ἀπὸ ταῦτι
Ἄν μετὰ πᾶν καὶ κουτὶ!

Μαργαριταρένια

— Ὅσοι ἐλθῶν ἡ συνδρομὴ
των, ὀφείλου νὰ τὴν ἀνανε-
ώσουν τὸ ταχύτερον.

Ὅσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπό-
λοιπον τῆς συνδρομῆς τοῦ
προηγούμενου ἔτους, παρα-
καλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λά-
βουν μέρος εἰς τὴν κίνηση,
πρέπει νὰ στείλουν δρ. 10
δὲν νὰ πᾶν ψευδώνυμον
καὶ νὰ προτείνουν δύο-τρία
τῆς ἀρεσκείας των πρὸς ἐκ-
λογήν.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Ὅσοι ἐλθῶν ἡ συνδρομὴ
των, ὀφείλου νὰ τὴν ἀνανε-
ώσουν τὸ ταχύτερον.

Ὅσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπό-
λοιπον τῆς συνδρομῆς τοῦ
προηγούμενου ἔτους, παρα-
καλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λά-
βουν μέρος εἰς τὴν κίνηση,
πρέπει νὰ στείλουν δρ. 10
δὲν νὰ πᾶν ψευδώνυμον
καὶ νὰ προτείνουν δύο-τρία
τῆς ἀρεσκείας των πρὸς ἐκ-
λογήν.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

Ὅσοι ἐλθῶν ἡ συνδρομὴ
των, ὀφείλου νὰ τὴν ἀνανε-
ώσουν τὸ ταχύτερον.

Ὅσοι δὲν ἔστειλαν τὸ ὑπό-
λοιπον τῆς συνδρομῆς τοῦ
προηγούμενου ἔτους, παρα-
καλοῦνται νὰ τὸ στείλουν.

Ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ λά-
βουν μέρος εἰς τὴν κίνηση,
πρέπει νὰ στείλουν δρ. 10
δὲν νὰ πᾶν ψευδώνυμον
καὶ νὰ προτείνουν δύο-τρία
τῆς ἀρεσκείας των πρὸς ἐκ-
λογήν.

Διὰ τὸ Μνημεῖον τοῦ Πο-
λέμη δεκτὴ κάθε προσφορά,
καὶ ἡ μικροτέρα.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 216^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ[Ἰδέ «Διαπλάσις» 1924,
φύλλον 31.]

- 1.—Εἰς τὴν σελίδα 241, στήλη
α', στίχ. 24, λείπει ἡ λέξις ἔλε-
ος.
- 2.—Εἰς τὴν σελ. 241, στήλη α',
στίχ. 41, λείπει ἡ λέξις σύμφωνο.
- 3.—Εἰς τὴν σελ. 242, στήλη α',
στίχ. 37, λείπει ἡ λέξις ἀνίσος.
- 4.—Εἰς τὴν σελ. 242, στήλη β',
στ. 3, λείπει ἡ λέξις ἀποστολή.
- 5.—Εἰς τὴν σελ. 243, στήλη β',
στίχ. 50, λείπει ἡ λέξις τετάρτον.
- 6.—Εἰς τὴν σελ. 243, στήλη γ',
εἰς τὸν 8 στίχον τοῦ ποιήματος λεί-
πει ἡ λέξις τρελά.
- 7.—Εἰς τὴν σελ. 244, στήλη α',
στίχ. 40, λείπει ἡ λέξις παγωμένο.
- 8.—Εἰς τὴν σελ. 244, στήλη γ',
στίχ. 63, λείπει ἡ λέξις χαμηλόν.
- 9.—Εἰς τὴν σελ. 245, στήλη α',
στίχ. 27, λείπει ἡ λέξις ξαναπῆς.
- 10.—Εἰς τὴν σελ. 245, στήλη γ',
στίχ. 62, λείπει ἡ λέξις γυρισμό.
- 11.—Εἰς τὴν σελ. 241, στήλη γ',
στ. 15, λείπει ἡ λέξις κατάστασις.
- 12.—Εἰς τὴν σελ. 243, στήλη α',
εἰς τὸν 3 στίχον τοῦ Δεξιγέρφου
λείπει ἡ λέξις κάνετε.

Δύσκολος, φαίνεται, αὐτὸς ὁ
λέξεις, γιὰτὶ κανεὶς δὲν βρῆκε πε-
ρισσότερας ἀπὸ 9. Ἀλλὰ καὶ αὐ-
τὸν ποὺ βρῆκαν 9, οἱ ἀνώτεροι νὰ
ποῦμε ἀπὸ τοὺς διαγωνισθέντας,
οἱ ἀξιολογούμενοι. εἶναι τόσο πολ-
λοί, ὥστε δὲν ἔχουν σὲ ποιοῦ
νὰ πρωτοβῶν καὶ Βραβεῖα. Ἐ-
πρωτίμῃσιν λοιπὸν, γιὰ νὰ μὴ γί-
νουν διακρίσεις, ἐστὶν καὶ διὰ κλη-
ρου, νὰ δώσω σ' ὅλους αὐτοὺς τὸν
Ἀ' Ἑπαινο. Β' [ἰδὲ σ' ὅσους βρῆ-
καν 8 ἢ 7 λέξεις, Γ' σ' ὅσους βρῆ-
καν 6 ἢ 5, κι' Εὐφημο Μνεία στοὺς
λοιπούς.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [18Ε] εἰς
ἑκαστον): Μυστηριώδης Ἰππεύς,
Πατριὸν Διαβολάκι, Ἀπολλωνίος
Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Φθινοπο-
ρινὸν Ἠλιοβόσκον, Μίρκα, Δο-
ξαζόμενον Κορηγόπουλον, Νύμφη
τοῦ Ἑβρου, Πεταχτὸ Ναυτάκι, Πέλοψ,
Προαιώνιος Πόθος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [16Ε] εἰς
ἑκαστον): Ὑπὲρ Πατρίδος, Νυ-
φούλα τ' Οὐρανοῦ, Εὐάγγελος,
Τερζόπουλος, Κόκκινος Κρίνος,
Φαληρικὸς Βάτραχος, Σωτήριος
Ζαφειρίου, Φίλος Λεβάντες, Πι-
στις-Πατρίς, Ζακυνθινὸ Γιούλι,
Μεγάλη Ἑλλάς, Φασουλῆς, Ὁρᾶς,
Ἑλληνικὴ Δημοκρατία, Ράκης
Νικολαΐδης, Νικόλαος Τζελέπης,
Μικρασιατὰκι, Γαλαξίας, Ἀφρὶ-
σμένο Κῦμα, Κυκλαμιά, Ἀγέρο-
χος Ἀρκάς, Λόδος τῆς Λόδας,
Ἀθανάσιος Βενιόπουλος, Δόκι-
μος Ἀρτανίαν, Μάγισσα, Γόνις
Πλάνος, Χωλὸς Διάβολος, Σάν
Ζαῖν, Ἑλλήν Δουμποῦ, Βασιλὴς,
Ἀδὸν Κιχώτης, Κωνσταντίνος Θεο-
φιλόπουλος, Γεώργιος Τροῦλ-
λινός, Σανθὴ Πεταλούδα, Φω-
τὸ Μίκα, Μύρτα, Ἐλευθέριος Που-
λὸν Τσουκνιδῆς, Ἐθνικὴ Πι-
στις, Βάγνη, Σπυρίδων Ρένε-
σης, Γιὸς τῆς Ροιμελῆς, Νάρ-
κισσος, Κόμης Φοίνις, Φαληρικὴ
Αὔρα, Ἀμάραντος Κρίνος, Ἀλ-

ἦς, Λάρα, Μιμῆκα, Γαλὴ τῆς
Ἀρχύρας, Σάνδριππος, Ἐμμα-
νοὴλ Χατζηδάκης, Ὑπομονη-
τικὴ, Ἑλληνικὴ Σημητρία, Αἰμιλία
Χωβ, Δάλια, Χρυσάλλις, Θαλασ-
σοπούλι, Αἰματοποτισμένη Δευ-
τεριά, Φούλης Ἀγγελίδης, Φου-
καρῆς, Λάμπρος Τσαβέλλας, Ἀρ-
χιεπίσκοπος, Φεγγαράκι, Ἰση-
μηνί, Ἰωνικὸν Ἀκρογιάλι,
Πυροβολιτάκι, Προσκοπία, Βα-
ρῶνος Μυγχαλῶν.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (ἀπὸ [12Ε] εἰς
ἑκαστον): Ἀτλαντὶς, Καραμε-
λίτσα, Ἰάκωβος Σαντορινεῖος,
Ἰδανισμός, Μερόπη Ν. Πατοῦνη,
Ὀνειροπλέχτρα, Φιλόσοφος, Χρι-
στόφορος Ἀναστασιάδης, Δημή-
τριος Νικολάου, Μικρὸς Τυμπα-
κιστὴς, Ὀλυμπιονίκης, Φιλανδός,
Αἰγὴ, Ἑλλάδα τοῦ Βύρωνος, Μι-
κρὸς Κόμης, Ἰωάννης Καραβέ-
λης, Ἑλληνικὸ Χῶμα, Θάλασσα,
Χριστόφορος Παυλίδης, Μυτιλη-
νός, Ἀφροδίτη Γουρουνόπουλον,
Μίμης Ροδόδος, Μελαγχολικός,
Ἐλευθερία, Σταυρούλα Πανταζή,
Μελαχρινὸν Διαβολάκι, Φασκα-
μιάς, Καπετάν-Γιάννης, Ρόδον
τοῦ Ἀπριλίου, Παναχτὸ Παράν,
Τόξον τοῦ Φοῖβου, Ἡλιογέννη-
τη, Δευκὸς Γλάρος, Τριανταφυ-
λένια, Ἀπόστολος Κολίος, Δε-
κτικὴ Μαργαρίτα, Σμύρνη, Γαλ-
νημένη Θάλασσα, Γελασίνα, Πι-
κρὴ Σκληρία, Γενναῖο Εὐδάνι-
κι, Βιολέττα, Ἐσπερος, Ἑλληνι-
κὸν Ἰδεώδες, Σβυρμένη Ἑλπίς,
Διονύσιος Γκούμας, Ρωμανικός,
Ὁραία Δύσις, Ἀρχιζέλιον, Κορ-
ρυφὴ τοῦ Ὀλύμπου, Μυστικὴ Φω-
νὴ, Ἀκλόνητος Βράχος, Σεντε-
μένος Βασιλιάς, Νίνα Κατσάρη,
Ἡρασιος Λάβας, Ρολάνδος,
Παναγιώτης Χρυσόσπαθης, Ἀλε-
ξανδρινὸς Ἀστὴρ, Δένα Σακκά,
Βόλγας, Ἀρβένος, Νεφελῶδες
Ψυχὴ, Εὐκλείδης, Ρούλα, Ἀνα-
στασία Φραγκάκη, Ἀτλας, Ἀστέ-
ρ τῆς Φύλης, Ψυχὴ τῆς Λέσβου,
Νίτσα Οἰκονομίδου, Ἐλευθέριος
Θράξ, Μαρία Σακελλαρίου, Ἰοάν-
νης Κίτσας, Ἀοιὰ τοῦ Ἡλίου,
Μυσωτίς, Κέκροψ, Πολύφημος,
Αἰμιλῖος Ἐαρινός, Πονεμένη Ψυ-
χὴ, Μακεδονικὸν Ἰδεώδες, Μα-
νοῦσος Μανουσάκης, Μιράντα,
Ὀνειρον τῆς Κίπρου.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [8Ε]
εἰς ἑκαστον): Φάιν, Πλοίαρχος
Νέμος, Φλόγος Σπίνος, Ἐλευ-
θέριος Ρουσσάκης, Σκαβωμένη
Ἰμβρος, Ὑπνία, Καρδιονώ-
στις, Ἰκαρος, Ναυαγὸς τῆς Κυ-
πρίας, Τρελλὴ Ἀργιστολιώτισσα,
Πηλὸς, Νανότα, Χρυσόψαρο,
Ἀβαρόλισσα, Ἀπόγονος τοῦ Ὀ-
δυσσεύς, Χρυσομαλλοῦσα τῶν
Σαρκινῶν, Σιὰ τῆς Ἐδύτης, Πο-
λύμητις Ὀδυσσεύς, Ἰωάννης Μα-
ργαρίτης, Ἡρὼς τῆς Γραβιάς, Ὑ-
πέρτης Ἀετός, Ἰαπότης τῆς Ὀ-
μήρου, Νίκος Γεωργίου Ἀδανα-
σιδῆς, Λιάνα, Ροδιακὴ Αὔρα,
Κῆμα τοῦ Εὐξείνου, Λάμπρος Ἡ-
λῖος, Ἀκὴς Πορφύρας, Θέμις
Ἀδριανοπούλου, Βαρσούλα τοῦ
Βροσπόρου, Θαλασσοκράτωρ, Ἀ-
βαστὴ Ἑλπίς, Ἰαπότης τοῦ Με-
σσηνίου, Προμηθεύς, Μαῦρο Χιό-
νι, Βυζαντινὸς Ἀετός, Βάτος,
Ναπολέων, Ἐκάβη, Ἀλκυὼν,

Εὐάγγελος Πυκνῆς, Υἱὸς τῶν
Αἰθέρων, Μαρία Ταβλά, Ἀργία
Ι. Ἀβούρη, Νεράϊδα τοῦ Ἑβρου,
Ἀπόγονος τοῦ Πύρρου, Πόνου
Δαίρυ, Ἐξερευνητὴς τοῦ Μεξι-
κοῦ, Νιάνιαρο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 20 Ἰουνίου 1926.

ΣΗΜΕΡΑ δημοσιεύονται τ' ἀπο-
τελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Δευ-
κῶν Λέξεων. Στὸ ἐρχόμενο θὰ προ-
κηρυχθῇ ὁ νείος. Ἐπειτα θὰ δη-
μοσιεῖται τ' ἀποτελέσματα τοῦ
Διαγωνισμοῦ Στίξεως κι' εὐθὺς θὰ
προκηρυχθῇ ἄλλος. Αὐτὸ θὰ ἐξα-
κολουθήσῃ. Στὸ ἓνα φύλλο ἔχου-
τε ἀποτελέσματα κάποιου παλιοῦ
Διαγωνισμοῦ καὶ σὺν ἄλλοι προ-
κηρυχθῇ κάποιον νέου. Κι' ἐστὶ,
καθὼς σὰς ὑποσχέθηκα, κάμποσοι
ἐκτακτοὶ Διαγωνισμοὶ θὰ σὰς ἀπα-
σχολήσουν εὐχάριστα κι' ὀφέλιμα
αὐτοὺς τοὺς μήνες τῶν δικησίων.
Δεῦ μάλιστα νὰ καθιερώσω αὐτὸ
τὸ σύστημα: τοὺς ἐκτακτοὺς Δια-
γωνισμοὺς νὰ τοὺς ἀφίνω γιὰ τὸ
καλοκαίρι πὺν ἔχετε περισσότερον
καιρό.

Σ' αὐτὸ τὸ φύλλο δὲν ἔχει Ἐπι-
στολὴ τοῦ κ. Φαίδωνος. Σὰς κα-
κοφαίνεται βέβαια, ἀλλὰ μὴ ἀ-
νυσχελεῖς: ὁ κ. Φαίδων εἶναι πο-
λὺ καλὰ στὴν ὑγεία του. Μόνον ἡ
συνέχεια τοῦ «Σιδερένιου Χερσίου»
πὺν αὐτὸ τὸ φύλλο ἔπρεπε νὰ
νὰ μεγαλῇ, — γιὰτὶ ἡ μείναινα κάμ-
ποσο πίσω κι' οἱ εἰκόνες τώρα
προηγούνται ἀπὸ τὸ κείμενό τους,
— δὲν ἄρσενε τόπο γιὰ Ἐπιστολὴν.
Ἦσως καὶ σὺν ἄλλο φύλλο δὲν θ'
ἀφήσῃ τόπο γιὰ διήγημα. Ἀλλὰ ἔ-
στιν θὰ γίνουμε πάλι ἐνήμεροι κι'
οἱ εἰκόνες, σὲ κάθε φύλλο, καὶ πέ-
φουν μαζί μετὸ κείμενό τους.
Γιὰτὶ δὲν εἶναι βέβαια ὁμορφο-
πράγμα νὰ δημοσιεῖται σήμε-
ρὰ εἰκόνα ἀπὸ μὴ σκηνὴ τοῦ
μυθιστορήματος πὺν θὰ τὴ διαβᾷ-
στε μετὰ δυὸ καὶ τρία φύλλα!
Ἡ μήπως σὰς ἀρέσει, ἐπειδὴ σὰς
δίνει μὴ νύξιν τοῦ τί θὰ συμβῇ
παρακάτω:...

Δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῇ-
τε, — μὲ γράφει τὸ Ἀργεολοῦ-
λουνδο, — πόσο χαροῦμένη κι'
ε

Σὲ λίγο θὰ ἰδῶ πόσα ἀκριβῶς δημοσιεύσιμα ἔχω, θὰ κάμω τὸ λογαριασμό μου καί, ὅταν θὰ κρίνω ὅτι εἶναι καιρὸς, θὰ δηλώσω πάλι ὅτι δέχομαι.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΕΙ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΠΟΣΟΝ ΤΩΝ 22-23 ΧΙΛ.

69ον Δελτίον Εισφορῶν	
Ἀπὸ τὸ 68ον Δελτίον (*Ἰδε φύλ. 29ον)	Δρ. 17.693.50
«Βιόλα Χλώρη»	5.—
Ἀλεξάνδρα Εὐρ. Σαμαθράκη	15.—
«Χρυσοθήρας»	4.—
«Βιολέττα τοῦ Βουνου»	5.—
Κορνήλιος Ποιητῆς	10.—
«Διάντα»	20.—
Σύλλογος τῶν «Παλιότων» ἀπὸ τὸ Δαχέτο τοῦ (ΚΣ'—239) Διαγωνισμοῦ	92.50
«Παῖδ' τοῦ Ὀλύμπου»	2.—
Νικόλαος Ι. Γαίτας	20.—
Ἰωάννης Ἀλεξάνδρος	5.—
«Πιερία Μούσα»	25.—
Ἄννα Δ. Χατζηκακίου	12.50
Ἐν δολφ. μέχρι 21/6/26	17.909.30
(Χρειάζονται ἀκόμη δραχμαὶ 5,000 περίπου).	

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀθλητῆς Ἑλληνόποις, ἄ. (Φοῦτ-μπόλ). Βόρις, ἄ. (ΚΚ). Βράϊλα, κ. (Βρέστε με). Ἀτόγονος Ἡρώων, ἄ. (ΔΒ). Κερίκα, κ. (Ζήτω ἡ Διάπλασις). Κένταυρος, ἄ. (*Ἐγώ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Νίκαν Χ. Μποῦκου (τὶ συνέβαινε λοιπόν; τίλαδες;) Πονεμένη Ψυχὴν (τὴν ἔλαβα καὶ σημείωσα τίς παραλείψεις;) Ἰνδιάναν (περιμένω λοιπόν, καὶ πρῶτα-πρῶτα τοὺς καλοὺς βαθμούς σου) Μορέλλαν (ὠραῖα αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις καὶ γιὰ τὸ μνημεῖο τοῦ Πολέμου καὶ γιὰ τὴν εὐάνδρῳ Ἡετρω εἶχα φυλάξει τὸ γράμμα σου γιὰ νὰ τὸ δημοσεύω, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν τὸ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος) Τζοκόνταν (ἔλαβα τὸ ὑπόλοιπο κι' εὐχαριστῶ) Χάνιαν (ἔστειλα) περιμένω καὶ τὰ περισσότερα τῶρα ποὺ ἔχεις καιρὸ πῶς πῆγαν οἱ διαγωνισμοί;) Διγενῆν Ἀκρίταν (ἔχει καλῶς) Ζακυνθίαν Αὔραν (ὠραία αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔστειλες) Ο. Α. (δὲν πειράζει εὐχαριστῶ πολὺ) Ἰωάννην Ἀλεξάνδρον (χαίρω πολὺ ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα τρία ψευδώνυμα ποὺ προτείνεις εἶναι πιασμένα ὥστε περιμένω νὰ μοῦ στείλῃς ἄλλα) Δισκοβόλον τοῦ Μύρωνος (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, σ' ἐπιστρώσω) Βάτραχον (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνά) Ἰωάννην Σαμοθραῖον (ἔχει καλῶς) Φιφὴν Σταυροπούλου (δεκταί) Ἐρμῆν τῆς Ἀνδρῶν (περιμένω τῶρα νὰ μοῦ γράφῃς ἀπὸ τὸ δροσερὸ Κόρθιο) Σ. Γ. Π. (θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ πῶς θὰ δοθῇ ἔτσι ἡ εὐκαιρία νὰ γνωρίσω καὶ προσωπικῶς μιὰ παλιὰ καὶ τόσο καλὴ μου φίλη) Κόκκινον Πα-

λιάτσον (ἔχει καλῶς) τὸ ἔλαβα ἀλλὰ σοῦ τὸ ἀποσύρω μόνο νὰ μὴ μοῦ πῆς νὰ τὸ δημοσιεύω ἀργότερα, γιὰτὶ δὲν θὰ τὸ ἔχω) Να-νὸταν, Μικρὸν Ἀθηναῖον κτλ. Χρυσὴν Καρδίαν, Δισκοβόλον τοῦ Μύρωνος, Χρυσοθήραν, Μορτάκι, Βιόλαν Χλώρη, Δευκὸν Ἀστέρα, Ναυτοπούλαν, Ἀέλλαν, Μαῖμου τοῦ Κωλέττη, Γαλάσιον Οὐρανόν, (Π. Πνεύματα καὶ κορμάτια σας διὰ τὴν Σ. Σ. 2. ἔλαβα καὶ θὰ τὰ διαδῶ με τὴ σειρά των). Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 19 'Ιουνίου θάπαντήτω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 227 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 26 Αὐγούστου.)

Καὶ ἄλλαι ὥραϊαι Ἀσκήσεις ἀπὸ βραβευμένας Συλλογὰς τοῦ 218ου Διαγωνισμοῦ, τοῦ ὁποῦ τὰ ποτελέσματα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ προηγούμενον.

462. Δεξιόγριφος
Τὸ πρῶτο ἐναντιώνεται,
Τὸ δεῦτερο ρωτᾷ
Καὶ τ' ὅλο μου χροιάζεται
Πολὺ στὰ φαγητά.

Πυροβολιτάκι

463. Λογοπαικτικὸς Δεξιόγριφος.

Κι' αὐτὸς στὴν ἀρχαιότητα
Κατήγαγε θριάμβους
Κάνοντας διθυράμβους.
Μὰ τώρα ὁ λῦτης δὲν φορᾷ,
Ἄν θέλῃ νὰ τὸν κἀνῃ,
Ἀρκεῖ νὰ πῇ μελάνι.

Κορυφὴ τοῦ Ὀλύμπου

464. Στοιχειόγριφος
Στὰς ἐκτάσεις, νέος ἢ γέρος,
Βασιλεύω τοῦ αἵθερος
Μ' ἄν τὴν κεφαλὴ μου κόψῃς,
Τέσσερις μοῦ βλέπεις ὄψεις.
Δημοκρατικὴ Ἰδέα

465. Μεταγραμματισμὸς
Ρῶ τοῦ βγάξω
Τὰ τοῦ βάζω
Καὶ ἀμέσως παρουσιάζω
Ἀπὸ Αἰγύπτου θεο
Ἐνα Γίγα φοβερό.

Ὠραία Δύσις

466. Ἀναγραμματισμὸς
Σύμβολο ἱερὸ τὸ ἕνα
Ἀπ' τὰ γράμματα του χάνει
Καὶ μετὰ τὰλλα μπερδεμένα
Μιὰν ἀρχαία πόλιν κἀνει.
Λουκάς Γ. Νικηφορίδης

467. Αἰνίγμα Δημόδωτος
Γερανοὶ πετοῦσαν... Ἐνας
εἶχε ἄλλους δυο ἀπὸ πίσω,
Ἐνας ἄλλος δυο ἀπὸ μπρός,
Κι' ἕνας ἄλλος γερανό.
Ἐναν πίσω κι' ἕναν μπρός.
Πόσοι ἦταν νὰ ρωτήσῃ;
(Διασκουή) Δὲν Κιζώτης

468. Λογοπαίγνιον
Τὸ ἀνοίγεις μ' αὐτὸ κλείνει
καὶ σοῦ λέει: ἔλα κοντά μου,
Τὸ κορμὶ σου ν' ἀναπάρῃς
Στὴ ζεστὴ τὴν ἀγκαλιά μου.
Δόκιμος Ἀρτανιάν

469. Μαϊάνδρος

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

* * * * *

χρονικὸν διάστημα, ἡφαιστεῖον, ἀρχιερεὺς, ἐπίγραμμα, πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης, νότα τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς, θηρίον, μεταγωγικόν, θεὰ, πρόθεσις, ἄλλη πρόθεσις, αἰσθητήριον, ἀπόστολος, αὐτοκράτωρ, ἐπίγραμμα.

Ἐλεύθερο Πουλὶ
470-474. Μαγικὸν Γράμμα
Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραφῆς ματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
κίτρον, μῦθος, τέρμα, χῶρος, ἀκμή.
Ἀράντος Κρίνος

475. Ἑλλειπὸσύμφωνον
αο-η-υ-η-α-ουη
Ἑβελοντής

476. Γεῖφος
Εἶδος, εἶδος, εἶδος, ἄλλο
εἶδος, εἶδος, εἶδος, ὄντα ἄλλο
Ἄφρισμένο Κύμα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
477. Logogriphe

Mon premier un membre du [corps];
Mon second vous indique quel [que chose];
Mon troisième un liquide pou- [rissant];
Mon tout un bijou en or,
Ciselé, souvent orné de pierres,
Ou bien encore en argent.
(Πρωτότυπον) Βωμός

478. Ὁμόχη
Αἱ κατωτέρω ζητοῦμεναί λέξεις γαλλιστί ἔχουν ὅλοι τὴν ἰδιαν σχεδὸν προφορὰν μετ' ἄλλην ὀρθογραφίαν.

Μεγαλιότες, — ζῶον μυρμηκιστικὸν τῶν βορείων χωρῶν, — μέρος τῆς ἰπποσκευῆς, — σπλάχνον, — μικρὸν ἀμφιβιον.

Πρωτότυπον/ Ἑλληνικὴ Δημοκρατία

479. Tableau Magique
Ninette fait la lecture:
— «... Un joli chat au poil gris vivait dans le...»
— Continue. Où vivait le joli chat?
— Je te laisse deviner, par ce que j'ai dit, la fin de la phrase.
(Πρωτότυπον) Ἡλιόγεννητη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 15

209. Ἀμφιπόρος (ἀμφί, ἄρα, ὅς.) — 210. Ἐνεκα — Σενέκας. — 211. Πάσχα — πάστα. — 212. Νομὰς — μονὰς. — 214. ΜΑΡΑΘΙΟΣ (ἀρνίον, Ροδάριος, Δράμα, ὄρνις, νάρδος, Ἴος, σμαρῆς.)

214 Σ Α Ν Ο Σ 215-217. 1, Ο Υ Ρ Ι Α Κ Ο Ο Ι Ο Λ Α Σ Ε Ι, 2, Τ Ο Φ Σ Ι Μ Ω Ν γουδι 3, Γ Θ Ο Ι Ω γουδοξεί. 3 Τ Ο γατάκι

— 218. ΡΕΑ (Ρομαλέος, Ἐλκω, Ἀφρων). — 219. Λίγα λόγια καὶ καλά. — 220. Ἐν ἔτος ἀποτελεῖται ἀπὸ δώδεκα μῆνας (ἐν ἔτ' ὅς, ἀπὸ τε λι, τεα πώ, δώδεκα μί, ν ἄς.) — 221. CIGALE (Cesser, Ingrat, Géant, Allegresse, Limpide, Épais.) — 222. En mangeant vient l'appétit.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλᾶ στοιχεῖα δρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μετὰ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μετὰ κεφαλαία δρ. 1.

Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.
(ΚΣΤ'—435)

Ἄλλα, ἔρω ποῖα εἶσαι; θὰ στὸ πῶ στὸ ἄλλο φύλλο. Χρυσοθήρας
(ΚΣΤ'—436)

ΓΙΟΥΛΙΑΝ ΑΝΘΗ. (ἠτῶ τὴν προστασίαν σου ἀπὸ ὁ Πητερ-Πάν δὲν βοήθει τὴν: ΦΛΟΓΙΤΕΑ
(ΚΣΤ'—437)

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗ Δ. ΚΟΜΝΗΝΗ, σὰς συγχαίρω γιὰ τοὺς ψήφους σας τὸ ΓΙΟΥΛΙΑΝ ΑΝΘΗ. ΦΛΟΓΙΤΕΑ
(ΚΣΤ'—438)

ἘΘΝΙΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ., ἰδρύθηκε στὴ Θεσσαλονίκῃ τὸ ὑπ' ἀρ. 1 παράρτημά μας. Δ/σις: Μέγαρον Δρακουλῆ 31.
(ΚΣΤ'—439)

Συγχαρητήρια, πρωταθλήτρια μου Γαρδένια. Μαθαίνω «μετὰ μεγάλῳ ἐνδιαφέρον» τὰ νέα σου. Ἀγριολούδο
(ΚΣΤ'—440)

Ἀκυρώνω τὸν (ΚΣΤ'—110) Διαγωνισμό μου ἐλλείψει ἀπαντήσεων. Παν. Παπανδρόπουλος
(ΚΣΤ'—441)

Κικὴ, Γαρδένια, Τζοκόντα, Διαβατική, Χανωμάκι, Νιόβη, ἀνταλλάσσουμε τετραδιάκια (Δ/σις: Α. Ἀγγελόπουλος, Ἀγίου Γεωργίου 51, Πάτρας). ΜΕΛΙΣΣΑ
(ΚΣΤ'—442)

Ἀτάνια, γιὰ τὰ γενεθλία σου, τίς θερμὰς εὐχὰς μου. Βράϊλα
(ΚΣΤ'—443)

ΠΑΙΔΙΑ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΑΤΕ τὸν Διαγωνισμόν τῆς Βάρκας τοῦ Κανάρη. ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ
(ΚΣΤ'—444)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΕΩΝ
«Ἀφανεῖς», λίγο θὰ ζήσετε... — Καπετάν Βρυκόλακα ἀποχωρεῖς τοῦ ἄλ γῶνος; ἄρα...!!! — «Ἀγνοεῖται» δὲν τὴν παθαίνουμε εὐκόλα... (ἐπιστολή... = 0). Προσέχετε, μὴ ἀποκαλύψετε τοὺς ἀντιπροσώπους μας, γιὰτὶ...!! Ἀρχηγός: ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΜΑΤΕΩΣ

ΤΜΗΜΑ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΩΝ
Διορίζονται ἀντιπρόσωποι Ἀθηνῶν: Κυκλαρία, Ἀργοστολίου: Βάρκα τοῦ Κανάρη, Κερκύρας: Νανότα, Λευκωσίας: Νεάνικοτο Λουλούδι, Ρόδου: Διαβολομένο Ροδιτάκι καὶ Πονεμένη Ψυχὴ.

Ἀντιπροσώπων ΠΡΑΞΙΝΟΣ ΠΑΜΑΤΕΩΣ
(ΚΣΤ'—445)

Ἐξακολουθώντας: Γαρδένια = Κοντοῦ. «Ἀφανεῖς», ὑποταχθεῖτε...!!! Μποῦμμι...!!! Πάνε συντρίμματα οἱ «Ἀγνοεῖται». Πιπίρικος = Χαλκίπουλος, Μικρὸς Δρόδος = Καρατζᾶς, Γαλανόλευκη Σημαία = Ζαφειρίδης, ΖΙΓΚΟΜΑΡ
(ΚΣΤ'—446)

Μπαίνοντας στὸ διαπλασκόσιο χαίρετε ἀπαντάς. («Ἀγνοεῖται»), σὰς κηρύττω πόλεμον. Ὑποταχθεῖτε στὸν: Πητερ Πάν
(ΚΣΤ'—447)

Ἐχομαι ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ. Γράφω: Ἐκουστὸν Βιολίσταν, Poste-Resistante, Λουτράκιον. ἘΚΟΥΣΤΟΣ ΒΙΟΛΙΣΤΑΣ
(ΚΣΤ'—448)

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασκόσιο χαίρετε ὅλους καὶ ὅλες. Ἰδιαιτέρως Γλυκὸ Χαμόγελο, Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, Χρυσὴν Καρδίαν. ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΗΡΩΩΝ
(ΚΣΤ'—449)

Ἀπλασάσπουλα, φυλάχθηκε ἡ ΚΕΡΙΚΑ ἐμφανίζετ' ἀρχίζοντας: Συμπροσώπων — Φόρου, Θαλασσογύννητη — Βορεάδου. Ἀρχόντισσα — Μπαβέα. Ἀνακαλύψτε με.
(ΚΣΤ'—450)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΙΑΤΕΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Ε' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βραβεύονται: Διαγωνισμοῦ Α') Βάρκα τοῦ Κανάρη. Β') Μάρβελ, Γ') Ἀδρατος Πρόσωποδοφόρος. — Ἀρχεῖος 5: οἱ 68, 12, 2, 116. — Ἀρχεῖος 2, 50: οἱ 188, 33, 25. — Οἱ κερδίσαντες στείλατε τὰ λαχεῖα. Ταχυδρομικὰ 3.50. Ἐνεκεν ὀλίγων ἀπαντήσεων ἐδραστεύθησαν ὀλιγοῦτεροι Διακόπτοι ἐργασίας μέχρι Ὀκτωβρίου. Ὁ Πρόεδρος Ὁ Διαγωνισμὸς ΑΣΠΡΟΣ ΠΑΜΑΤΕΩΣ ΓΚΡΙ ΠΑΜΑΤΕΩΣ